

Чингиз хан.

425

Едно царство... Един господар...

- Ала, ако той иска да създаде едно царство, защо унищожава градовете, защо гори селищата, защо събаря крепостите, защо коли людете? - попита княз Петър, който седеше от ляво на баща си.

Монголецът се озъби. Усмивка ли беше? Късият му, сплескан нос изчезна сред бръчките му на лицето. Гласът му стана още по-писклив и бърз, та тълмачът едва смогваше да превежда.

- Великият хан Темучин, който се нарече Чингиз, а то значи Син на небето, пожела да стане Илхан - което значи Господар на света. Но преди да създаде това велико царство, той пожела да разруши стария свят.

- Защо? - попита севастократор Александър.

- Защото... - отвърна надменно азиатецът - старият свят, в който вие живеете, заслужава да бъде унищожен. Затова ние палим селища, сриваме калета, избираме непокорните.

- Тъй е казал и Фридрих алемански... - каза тихо царят на протосеваста, който стоеше изправен до гърба на креслото му. - „Монголците са Бич божий за пропадащото християнство. Не виждате ли вредом братоубийства, алчност, жажда за власт и злато, лъжа, омраза, завист и пороци да царуват?“

- Синът на Тангра ни поучаваше така... - продължи монголецът. - „Племена мои, отдалечете се от наслажденията. Бъдете доволни от най-обикновените и прости неща... Не дирете никога личната облага. Грижете се само за общото добро. Обичайте се един други. Не придиряйте в нуждите на живота. Хранете се с най-скромната храна. Няма нищо, което да не може да се сложи в уста, стига да храни тялото. Вземете повече жени, за да увеличите племето си. Натоварете ги с грижите за дома, а вие се грижете само за оръжията и конете си. Не си купувайте скъпи предмети, не си градете къщи от камък и дън дърво. Не пуцайте корени в земята, като дърве-